

V. P. Borovička

**Záhadné
policejní
případy**

Zločiny, které vešly do dějin

Záhadné policejní případy

PRAHA 2011

V. P. Borovička: Záhadné policejní případy
Vydání druhé
Copyright © 1998, 2011 V. P. Borovička, dědicové
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2011 jako svou 1596. publikaci
Přebal a vazba © 2011 Ricardo a Baronet
Ilustrace na přebalu © 2011 Jana Carrasco
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-370-0

BARONET
Praha 2011

V. P. Borovička

Záhadné policejní případy

OBSAH

Záhadná smrt usměvavého papeže	9
Mocný kardinál Villot	19
Monsignore Gorillo	27
Podezřelá prezidentova milenka	47
Dům hrůzy Rillington Place 10	85
Mumie kapitána Lancastera	137
Případ Mauricius	147
Zarytě mlčící svědci	173
Osudná záměna	181
Kdo byl Jack Rozparovač	201
Draze zaplacený omyl	231
Téměř dokonalá vražda	255
Smrt tetičky Chickie	293

Záhadná smrt usměvavého papeže

V pátek na svatého Michala, 29. září 1978, brzo ráno, ale přesně v půl páté, jako ostatně každý den, postavila ctihodná sestra Vincenza na podnos konvičku s černou kávou a malý koflík. Prošla chodbou do papežovy pracovny a zaklepala na dveře jeho ložnice.

„Nejdřív jsem jen tiše pozdravila: dobré jitro, Svatý otče, a čekala jsem na odpověď. Nic jsem neslyšela, tak jsem opakovala pozdrav hlasitěji,“ řekla později. „Ale ani potom se neozval. Tak jsem se vrátila do kuchyně.“

„Nezdálo se vám to divné, ctihodná sestro?“ zeptal se jeden z papežových tajemníků, páter Magee.

„Zdálo. Sloužím u Svatého otce devatenáct let, nastoupila jsem už v roce 1959 ve Vittorio Veneto, ale nikdy tak dlouho nespál. Tak jsem se za chvíli vrátila, znovu jsem klepala, pak už jsem bouchala na dveře, a když se neozval, sáhla jsem na kliku a pootevřela je. Uvnitř se svítilo. Seděl na posteli, na nose měl brýle a v ruce držel nějaká lejstra. Ale nečetl. Hlava mu visela na rameno, ústa měl pootevřená, viděla jsem zuby. Vzala jsem ho za ruku a zkoušela pulz. Měl studené dlaně, teď jsem necítila. Strašně jsem se polekala. Je to zázrak, že jsem tu hrůzu přežila. Mám slabé srdce. Zazvonila jsem, pak jsem vyšla ven, abych to řekla ostatním sestram a Donu Diegovi.“

Řádové sestry Assunta, Clorinda a Gabriela bydlely, právě tak jako Vincenza, na opačném konci budovy a páter Magee o patro výš v mansardě. Ale páter Lorenzi spal jen pár kroků od papežových místností. Přesto byl u lůžka mrtvého první John Magee.

„Nejdřív mě napadlo zavolat kardinála Villota,“ řekl později. „Bydlí totiž jen o dvě patra níž. Tak jsem pro něj poslal. Přišel do ložnice Svatého otce asi tak v pět a přesvědčil se, že je Svatý otec skutečně mrtvý.“

Kardinál Jean Villot se choval odměřeně. Nedal na sobě znát ani překvapení, ani dojetí. Věděl, co je jeho povinností. Na přechodnou dobu se stal nositelem papežské moci, převzal funkci camarlonga, což je církevní hodnostář, přejímající až do volby nového papeže vedení katolické církve.

„Na nočním stolku Svatého otce stála sklenička s effortilem, který bral proti nízkému tlaku,“ prohlásila ctihodná sestra Vincenza, zastávající v papežově domácnosti funkci hospodyně. „V ruce měl nějaké papíry, které zřejmě v noci četl. Měl totiž na nose brýle. Ale všechny ty věci pak z místnosti zmizely.“

Kardinál Villot dal členům papežovy domácnosti striktní pokyn: zatím mlčet. Papežova smrt musí prozatím zůstat utajena. Další jim řekne později. Šel k telefonu a mluvil s několika církevními hodnostáři.

Nejdřív vyrozuměl šestaosmdesátiletého děkana Svatého kolegia, kardinála Confalonieriho, pak šéfa vatikánského ministerstva zahraničních věcí, kardinála Agostina Casaroliho. Spojil se se svým zástupcem, arcibiskupem Giuseppem Capriem, který trávil dovolenou v Monte Catini, a teprve pak dal zprávu o události doktoru Renatovi Buzzonettimu, zástupci primáře vatikánské zdravotní služby. Současně nařídil, aby zatelefonovali na strážnici švýcarské gardy veliteli směny Hansi Rogganovi. Ať se okamžitě dostaví do papežovy pracovny. Byl přesvědčen, že udělal vše potřebné, že už je všechno v nejlepším pořádku. Nebylo. Někteří spolupracovníci papeže Luciana byli taky jeho přáteli. A jeden z nich, páter Diego Lorenzi, který přišel do Vatikánu se svým představeným z Benátek, začal o některých okolnostech pochybovat.

„Nejdřív jsem nemohl pochopit, co se vlastně stalo a jak se to mohlo stát. Měl jsem v očích slzy a nedokázal

jsem logicky uvažovat. Jak mohl tak náhle a nečekaně umřít? Proč zemřel, když mu nic nebylo? Nenapadlo mě nic jiného, tak jsem zatelefonoval doktoru Giuseppemu da Rossimu. Celých dvacet minulých let byl domácím lékařem Albina Lucianiho. Ještě dnes si jasně vzpomínám na jeho reakci. Ta zpráva ho šokovala. Zeptal se mě na příčinu smrti, ale já jsem ji vlastně neznal. Pořád opakoval, že to nemůže pochopit. Taký řekl, že sedne do prvního letadla a přiletí do Říma. No, a pak mě napadlo, že by se o skonu měli dozvědět taky rodinní příslušníci, a zatelefonoval jsem jeho neteři. Piu měl Albino Luciani ze všech svých příbuzných nejraději. Řekl jsem jí, co se stalo.“

Kardinál Villot sice striktně nařídil mlčení o skonu papeže Jana Pavla I., ale pracovníci vatikánské instituce stejně nedokázali držet jazyk za zuby. A tak se dozvěděl o tragické události už brzo ráno biskup Paul Marcinkus, ředitel vatikánské banky s velkým vlivem a rozsáhlými styky. Nepodařilo se vysvětlit, proč byl už tak brzo ráno ve Vatikánu, když banka pracovala až od devíti. Nebyl zvyklý vstávat tak časně. Bydlel totiž mimo území Vatikánského státu, ve vile Stritch v římské ulici via della Noceta, vzdálené od kanceláře banky Istituto per le Opere Religiose dobrých dvacet minut vozem. Tu novinu mu přinesl šikovatel vatikánské švýcarské gardy Roggan. Později vypověděl:

„Řekl jsem mu, že je papež mrtvý. Zůstal stát a koukal na mě. Chvilí jsem ho pozoroval, jak ho to vzalo, pak jsem šel dál. Otočil jsem se, a on tam pořád stál a zíral. Když jsem ho potkal za pár dní, vysvětloval mě, že si myslel, že blouzním.“

Asi kolem šesté hodiny ranní prohlédl doktor Buzzonetti mrtvolu a prohlásil, že smrt nastala zástavou srdeční činnosti. Papež Albino Luciani zemřel pravděpodobně v jedenáct hodin v noci. Mnozí odborníci později toto prohlášení zpochybnili tvrzením, že pouhou prohlídkou zesnulého nelze ani jednu, ani druhou okolnost odpovědně zjistit a tvrdit, že mrtvý zemřel na srdeční infarkt.

Ani toto však nebyla jediná podezřelá okolnost týkající se podivné smrti papeže Jana Pavla I., který byl ve funkci pouhých 33 dní. Ta druhá, a snad závažnější, byla ještě okatější. Kardinál Villot rozhodl ještě před lékařskou prohlídkou a ještě předtím, než o skonu Svatého otce informoval kardinála Confalonieriho, tedy asi čtvrt hodiny po páté, že bude mrtvý neprodleně balzamován.

Před bytem bratrů Ernesta a Renata Signoracciových, kteří balzamovali mrtvolu předešlých dvou papežů, zastavil krátce poté vatikánský služební vůz a dopravil oba do Vatikánu. Je tedy pravděpodobné, že se někdo z vatikánských zaměstnanců spojil ještě před pátou hodinou s vedením zdravotnického zařízení, kde byli bratři zaměstnání. Proč spěchal kardinál Villot? Proč překotně zařizoval v té chvíli nedůležité záležitosti, dokonce o hodně dřív, než se veřejnost dozvěděla o papežově úmrtí?

Kardinálovi Benellimu telefonovali do Florencie až v půl sedmé. Rozplakal se. Nejen proto, že mu bylo líto skonu dobrého člověka a přítele, jehož si vážil, ale také proto, že si uvědomil, že všechny plány, které se usměvavý papež chystal uskutečnit, zůstanou jen přáním. Všechno se ve vatikánské politice, ale i ve vatikánském hospodářství vrátí do starých kolejí. Leda, že by Lucianův nástupce převzal odkaz mrtvého.

Albino Luciani se narodil ve vesnici Canale d'Agordo a zvony místního kostela se rozezvučely v sedm dvacet. Teprve o sedm minut později vydal Vatikán toto prohlášení:

„Brzo ráno 29. září 1987, v půl šesté, hledal soukromý tajemník Svatého otce, protože se nedostavil do kaple na mši. Vešel do jeho ložnice, kde ho našel sedícího na posteli. Světlo svítilo. Přivolaný lékař dr. Renato Buzzonetti potvrdil, že Svatý otec už nežije. Smrt nastala asi v jedenáct hodin před půlnocí následkem infarktu myokardu.“

Samozřejmě že novináři nenechali činitele Vatikánu v klidu. Každý z reportérů se chtěl dozvědět něco na-

víc, aby měl čím překvapit čtenáře. Těch překvapení bylo až dost. Objevovala se totiž jedna nepravda za druhou. Nejdřív se veřejnost dozvěděla, že soukromý tajemník Svatého otce, který ho brzo ráno hledal, byl páter Magee. Ten prý přišel do jeho ložnice v půl šesté. Přitom všichni vatikánští zaměstnanci i hodnostáři dobře věděli, že ranní mše se nekoná nikdy před sedmou hodinou. Kardinál Villot z pochopitelných důvodů zatajil, že mrtvý Albino Luciani svíral v ruce seznam těch, kdo měli být přeloženi na jiné funkce. Místo toho si vymyslel, že papež Jan Pavel I. ve chvíli, kdy opustil tento svět a odebral se k bohu, kterého na Zemi zastupoval, četl knihu *De imitatione Christi*, středověké náboženské dílo z patnáctého století, nad jehož textem měl údajně meditoval. Důvod k mystifikaci byl zřejmý, lživé tvrzení však bylo až příliš průhledné. Nikdo z papežova okolí knihu neviděl, prokazatelně vůbec nebyla v papežových komnatách.

„Ano,“ prohlásil páter Lorenzi, „před časem ji četl. Ale vypůjčil jsem ji pro něj od jeho zpovědníka a pak jsem mu ji taky vrátil. Svatý otec ji nemohl mít té noci v ruce. A kam by se taky poděla? Ctihodná sestra Vincenza viděla, že svírá v prstech nějaké listiny.“

Ty se už nikdy neobjevily. Jedině kardinál Villot je mohl vyprostit z papežových prstů a ve vlastním zájmu je navěky uklidit. Výmysl s knihou však nebyla jediná falešná informace, která se z Vatikánu dostala po smrti usměvavého papeže na veřejnost. Snad nejzákeřnější byla fáma, že papež Jan Pavel I. byl vlastně velice nemocný člověk, měl potíže s krevním tlakem. Není to pravda, potvrdila to řada lékařských expertů, zřejmě je to ze způsobu lékařské péče a především: papež Jan Pavel I. byl ve funkci jen 33 dní a kardinálové by ho do tak důležité funkce nezvolili, kdyby neměli zjištěno, že je zdravý a schopný ji zastávat.

Kardinál Villot zahrál v případě podivnou a podezřelou roli. On nařídil neodkladné balzamování mrtvého, což bylo podle italského práva nezákonné, podle vati-

kánských zvyklostí přinejmenším neobvyklé. Byla by stačila jediná kapka krve, aby analýza vyvrátila nebo potvrdila pravděpodobnou příčinu smrti. Kardinál Villot, jemuž papežova smrt v hodině dvanácté a zcela nečekaně zachránila kariéru, totiž prohlásil, že Svatý otec zřejmě neopatrně užil před spaním víc medikamentů, než měl, takže si přivodil smrt. Přitom právě Villot odstranil z papežovy ložnice celkem neškodný effortil a snad i injekce cortiplexu, které Svatému otci předepsal jeho lékař, doktor Rama. Ten znal svého prominentního pacienta jako muže velice ukázněného a zcela vyloučil možnost, že by úmyslně nebo z nedbalosti požil smrtelnou dávku léků. V užívání kapek effortilu byl velmi zdrženlivý, bral si jich spíš míň než víc, nemohl se zmýlit.

O to podezřelejší je skutečnost, že kardinál Villot nařídil okamžité balzamování mrtvého, což automaticky vylučovalo případnou pitvu. Konzervační prostředky použité bratry Signoracciovými znemožnily jakoukoliv analýzu. A tak prohlásil páter Diego Lorenzi o dalších událostech:

„Převezli jsme mrtvého ze soukromých papežových pokojů do Klementinského sálu. Páter Magee, monsignore Noe a já jsme papeže převlékli. Neopustil jsem ho a páter Magee taky až do jedenácti hodin. V té době se vrátili bratři Signoracciové a mrtvého jsme přenesli do sálu svaté Klementiny.“

Někdy kolem poledne si kardinál Villot pospíšil s prohlášením, které později interpretoval jeden z římských kardinálů, že „Svatý otec omylem vzal víc léků, než měl, a zdůvodnil, proč odmítl pitvu. Kdyby k ní totiž došlo, zjistili by lékaři právě onu přehnaně vysokou dávku léku v organismu. To by vedlo k úvahám, že byl Svatý otec velmi nepozorný a neukázněný, a někteří by mohli uvažovat o sebevraždě nebo o vraždě. Proto nebyla nařízena pitva.“

Byla to okatá, nepřesvědčivá výmluva a špatně vymyšlená kamufláž, jejíž autor byl papežovým rozhodnutím, oznámeným poslední den jeho života, nejvíc posti-

žen, protože ho Svatý otec zbavil velmi významné funkce a výsadního postavení v církevní hierarchii. Jak důkladně, ale amatérsky zbrkle odstranil například papežovu závěť, svědčí o tom, že si po náhlé smrti usměvavého papeže byl jist svou mocí i postavením. Proč ale zašantročil třeba brýle a pantofle, zůstane asi záhadou.

Když se budeme snažit nalézt důvod pro takový zásah, dojdeme snad jen k jedinému závěru. Lze předpokládat, že papež Jan Pavel I. byl otráven, je pravděpodobné, že se tak mohlo stát kapkami digitalinu, těžce prokazatelného jedu z náprstníku. První symptomy otravy je vrhnutí. Brýle a pantofle Svatého otce mohly být pošpiněny zvratky, což mohla být nebezpečná stopa. Proto zmizely.

Za dozoru profesora Cesare Gerina pak provedli bratři Ernesto a Renato Signoracciové a profesor Marracino balzamování mrtvol. Přitom došlo k zajímavému odhalení. Oba bratři si prohlédli mrtvolu hned brzo ráno. Podle teploty kůže i podle toho, že ještě nenastala posmrtná strnulost, usoudili, že ke skonu papeže nedošlo minulého večera kolem jedenácté, jak prohlásil mluvčí Vatikánu, ale pravděpodobně až mezi čtvrtou a pátou hodinou ranní. Tedy další nesrovnalost. Ale proč lhali zástupci Vatikánu i v takovém zdánlivě nepodstatném detailu?

Někdo z těch, komu náhlý skon papeže přišel vhod, zametal za sebou stopy. Papežskou rezidenci zapečetil kardinál Villot v 18 hodin večer, jednoho z nejbližších papežových spolupracovníků, Johna Mageeho, už napřed ustanovil tajemníkem příštího Svatého otce, což bylo rozhodnutí přinejmenším předčasné. Diego Lorenzi, muž, jenž věděl víc, než bylo vhodné, byl narychlo přeložen do vesnické školy v severní Itálii, aby byl co nej dál od zvědavých římských novinářů. Ctihodná sestra Vincenza skončila ještě dál na severu, v jakémsi klášteře, což byl potupný nevděk vůči ženě, která přece dlouho a dobře sloužila tak významnému muži. Proč se stala tak nebezpečnou? Byl snad papež, když k němu brzo ráno

přišla s kávou, ještě naživu? Byl by ho mohl zachránit rychlý lékařský zákrok? Anebo těsně předtím zemřel, aniž se dovolal pomoci? Někteří svědkové totiž tvrdili, že se v papežově ložnici po celou noc svítilo.

V sobotu 30. září doprovodil mrtvého průvod 24 kardinálů a celé stovky biskupů do domu svatého Petra. Tam byl Albino Luciani vystaven v otevřené rakvi. Věřící z celého světa měli možnost rozloučit se s ním. Zatímco mnohatisícový dav proudil z náměstí do baziliky, začaly se v tisku objevovat otázky, proč nebyla provedena pitva. Mnozí povolání se vyjadřovali ke zdravotnímu stavu zemřelého, ať už to byl třeba Lucianův bratr Eduardo, jeho neter Pia nebo řada lékařů. Shodli se na tom, že nebožtík byl zdravý. Vatikánská zdravotní služba zaměstnává celkem patnáct lékařů. Všichni do jednoho se odmítli vyjádřit ke skutečnosti, proč nebylo tělo zesnulého pitváno. Tím pochybnosti ještě víc narůstaly. Pak došlo ke dvěma událostem, které podezření ještě podpořily.

Civilita Cristiana je sdružení tradicionalisticky smýšlejících katolíků. Tajemník této organizace, Franco Antico, jménem členů veřejně prohlásil, že písemně požádal nejvyššího vatikánského soudce o zveřejnění všech okolností, za jakých papež Jan Pavel I. zemřel. Antico žádal nejen pitvu, ale kriminalistické vyšetření případu náhlé smrti. Prohlásil také zástupcům tisku, že se členové jím vedeného sdružení zabývali myšlenkou poslat policii trestní oznámení pro vraždu spáchanou neznámou osobou či skupinou spiklenců. Antico odevzdal prohlášení také děkanovi Svatého kolegia Vatikánu, kardinálu Confalonierovi.

Druhá událost rovněž pobouřila veřejné mínění. V úterý 3. října 1978 v sedm hodin večer zavřeli dveře baziliky svatého Petra a u katafalku zůstala jen čtyřčlenná stráž švýcarské gardy. Těsně před osmou hodinou přijela na náměstí svatého Petra stopadesátičlenná skupina poutníků z papežovy rodné vesnice Canale d'Agordo. Doprovázel je biskup Belluno. Zařídil jim, že se mohou poklonit svému velkému rodákovi i po zavření

baziliky. Strážní otevřeli jeden z postranních vchodů a vpustili vesničany dovnitř. Není jasné, jestli došlo k situaci, kdy levá ruka neví, co dělá pravá. Poutníci se ještě nestačili seřadit do fronty, když se objevilo několik vatikánských zaměstnanců. Ti pak vypoklonkovali poutníky za dveře a užaslé a nepříjemně překvapené je nechali stát na náměstí.

Jakmile za nimi strážní zavřeli dveře, objevili se u katafalku s mrtvým jiní vatikánští hodnostáři se skupinou lékařů. Ti poslali pryč těch několik strážných švýcarské gardy. Kdosi odkudsi přinesl purpurové paravány. Rozestavili je kolem rakve s mrtvým, aby nikdo nemohl ani náhodou spatřit, co se vlastně děje. Nepodařilo se zjistit, co se za zástěnami odehrálo. Lze pouze zaznamenat, že akce trvala přibližně půldruhé hodiny. Skupina záhadných návštěvníků odešla až v půl desáté a teprve poté vpustili gardisté znovu dovnitř poutníky z Canale d'Agordo.

Veřejnost se o akci dozvěděla. V Římě se začalo povídat, že se Vatikán na nátlak tisku přece jen rozhodl aspoň dodatečně provést pitvu. Zjistilo se však, že byl papež zavražděn, proto se o události mlčí. Vatikánský tiskový mluvčí byl tedy donucen vyjádřit se k události a dopustil se dalších chyb. Ty podezření jen zvětšily. Hovořil jen o dvacetiminutovém lékařském zásahu, ačkoliv si každý, a především oněch 150 čekajících poutníků, mohlo spočítat, že trval devadesát minut. To byla zjevná lež, navíc ničím neodůvodněná. Málokdo potom také věřil prohlášení, že za dohledu profesora Cesare Gerina provedli balzamovači na mrtvém těle některé další konzervační zásahy.

Uložili tělo zesnulého Svatého otce do tří rakví z cypřišového dřeva, olova a ebenového dřeva a odvezli je do krypty baziliky svatého Petra k mrtvým kolegům. Pohřbení mělo ukončit aféru kolem jeho smrti. Nestalo se tak. Mnozí prostí věřící sdílejí dodnes názor jednoho z nejpovolánějších, publicisty Davida A. Yallopa, který ve své práci *In God's Name* (Ve jménu božím) prohlásil:

„Jsem naprosto přesvědčen o tom, že byl papež Jan Pavel I. (Albino Luciani) zavražděn.“

Budeme-li případ podivné smrti Albina Lucianiho posuzovat z kriminalistického hlediska, pak mnohé okolnosti dávají americkému publicistovi za pravdu. Položíme-li onu tradiční otázku kriminalistů cui bono? komu smrt prospěla?, zjistíme, že je mnoho podezřelých a vskutku i dost důvodů.

Mocný kardinál Villot

„Samozřejmě, že existovala papežova závěť,“ prohlásil Diego Lorenzi.

„Věděl jste, co v ní je?“

„Přesně ne.“

„Přesvědčil jste se, že ji napsal?“

„Mluvil o ní asi před čtrnácti dny u stolu. Večeřeli jsme spolu. A jeho bratr Eduardo o ní taky věděl. Jednou se o ní bavili a Svatý otec řekl, že je napsána jinak, než je běžné. Není prý obsáhlá, a přesto je v ní všechno, co je třeba.“

Proč se závěť nenašla? Co v ní bylo, že ji kardinál Villot musel odstranit? Jedině on to mohl udělat, protože nikdo jiný se do papežových komnat nedostal.

„Když byl ještě benátským kardinálem,“ řekl páter Mario Senigaglia, „napsal jen třířádkovou poslední vůli. Celý svůj majetek totiž odkázal semináři v Benátkách a vykonavatelem stanovil svého nástupce. Když však pomocný biskup zemřel dřív než on, vytáhl tu listinu ze zásuvky, ukázal mi ji, škrtl jméno biskupa a napsal místo něj moje.“

Kardinálu Villotovi se nabídla výhodná příležitost k odstranění závěti. Když přišel do papežovy pracovny a zjistil, co se stalo, telefonoval z papežova aparátu na jeho psacím stole. Zásuvky byly otevřeny, Albino Luciani nebyl nedůvěřivý. Nebylo těžké nahlédnout do nich a vytáhnout list papíru, na němž byla napsána poslední vůle. Mohlo však v ní být něco tak významného, aby to kardinálovi stálo za takové riziko? Zřejmě ano. V pozadí jeho podivného jednání totiž stály síly, které mohly jeho jednání podstatně ovlivnit. A jedním z důvo-

dů, proč se snížil k tomu, že pro někoho nebo po někom zametal stopy, mohla být i skutečnost, že na listině propuštěných, kterou papež svíral v posledních minutách svého života v ruce, bylo také jméno Jean Villot.

Kardinál zastával ve vatikánské hierarchii významnou a vlivnou roli. Funkce státního tajemníka mu zajišťovala výkonnou moc. Věděl také o událostech či záměrech, o nichž se jiní jen doslechli. Měl přehled o papežových plánech, které jiným zůstávaly utajeny. A tak si mohl být vědom skutečnosti, že proti jeho novému nadřízenému stojí obrovská síla: na tisíc mocných členů zednářské lóže P-2, vedené Liciem Gellim, a několik kmotrů mafie, s nimiž se zapletla do podezřelých machinací vatikánská banka Istituto per le Opere Religiose – IOR.

Když se kardinál Albino Luciani stal papežem Janem Pavlem I., všichni, kdo ho znali a kdo věděli, jaké má názory, čekali, jestli se pustí do revolučních reforem stagnující katolické církve. Už jako kardinál měl výhrady k pověstné encyklice *Humanae vitae*, v níž se věřícím v době nebezpečné exploze přírůstku obyvatelstva v mnoha oblastech planety připomínal zákaz používání jakýchkoliv antikoncepčních prostředků. Jeho předchůdce Pavel VI. se striktně držel starých církevních předpisů, jeho nástupce se chystal je změnit.

Pak zde byl ještě mnohokrát nastolený a nikdy neřešený problém chicagského kardinála Johna Patricka Codyho. Byl vládcem nejzámožnější arcidiecéze světa. Jeho říše čítala dva a půl milionu katolíků, tři tisíce kněží, vlastnila značný majetek, příjem tohoto církevního trustu se odhadoval na 250 milionů dolarů ročně. Kardinál Cody vládl v Chicagu jako král bohaté říše. Nikdo mu do jeho věcí nesměl mluvit. Dokonce ani vatikánským církevním hodnostářům nedal nahlédnout do účetnictví podniku. Celých třináct let jeho despoticke vlády se nadřízení pokoušeli přinutit ho k poslušnosti. Marně. Tisíce stížností kněží, jeptišek, ale i civilních zaměstnanců posílaných do Vatikánu skončilo v koších na papír.

Papež Pavel VI. se několikrát zabýval myšlenkou sesadit neposlušného a drzého církevního hodnostáře, ale vždycky své rozhodnutí odložil. Pak nastoupil nový papež a koncem září 1978 dostal chicagský kardinál od svých zvěďů na vysokých místech Vatikánu zprávu, že je zle. Albino Luciani se rozhodl zbavit Codyho funkce.

Chicagský kardinál tvoří výjimku v historii katolické církve. Choval se tak, že proti sobě poštval většinu podřízených. Ti si nevěděli s jeho svévolnými despotickými rozhodnutími rady, tak se spojili do jakési církevní odborové organizace (A.C.P. – Association of Chicago Priests), která měla pomoci hájit jejich zájmy. Ani to nebylo nic platné. Celá tisícovka kněží odešla ze státu Illinois, zbytek se rozhodl bojovat proti svévoli kardinála Codyho.

Jeho chování už překročilo běžné meze. Byl chorobně posedlý mocí, nerespektoval ani církevní, ani ekonomická pravidla, se svěřenými finančními prostředky nakládal, jak se mu zachtělo. Snad aby postrašil protivníky, začal o sobě rozšiřovat pověsti, že spolupracuje s FBI, že pracoval jako tajný agent CIA v Saigonu, už ve čtyřicátých letech byl pověřen zpravodajskými úkoly pro Spojené státy. Syn hasiče ze St. Louis měl pocit, že si může dovolit všechno. Za dva miliony nakoupil z církevních peněz akcie podniku Penn-Central, který krátce poté zkrachoval, a prošlo mu to. Aby ucpal ústa podřízeným, kteří na nepravosti poukazovali, založil tajné personální oddělení, které podle vzoru Hooverova osobního tajného archivu FBI na ně shromažďovalo kompromitující materiál.

Ve Vatikánu se o tom vědělo, a nikdo nezasáhl. Dokonce ani tehdy, když majetek chicagské diecéze stoupl na celou miliardu dolarů. Nakupoval nemovitosti, investoval do cenných papírů, ale investice a spekulace nebyly nikde zaznamenány. Podle později získaných údajů osobně disponoval asi 60 miliony dolarů a nikdo nikdy nezjistil, kam z tohoto nemalého kapitálu plynuly úroky.